

C H U C K D I X O N

KRVAVÉ ŘEMESLO

KDO SEJE VÍTR, SKLÍZÍ SMRT

KRVAVÉ ŘEMESLO

C H U C K D I X O N

KRVAVÉ ŘEMESLO

Přeložila Petra Andělová

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Charles Dixon, 2014
Translation © Petra Andělová, 2025
Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-973-7 (PDF)

1

Zaparkovaný Cadillac Escalade působil na staveništi nepatřičně. Leskl se jako krovky nějakého brouka. Stál vedle zaprášených pickupů a ojetin. Dva muži, co z něj vystoupili, se sem nehodili zrovna tak. Černé džíny, boty z hadí kůže, stříbrné prsteny, vzorované košile s manžetami zapnutými na knoflíky, ale u krku rozhalené. Jeden z nich měl na hlavě stetson, klasický slaměný. Musel ho přijít na dobré tři stovky dolarů. Muži si hledali cestu přes rozježděnou parcelu, pečlivě se vyhýbali bahnitým loužím, co tu zůstaly po lijáku před dvěma dny.

Bloky domů určené k pronájmu na stoakrovém pozemku hned u výjezdu z dálnice rostly doslova před očima. A hned po dokončení se zaplňovaly nájemníky. V prvním dostavěném bloku už se stihlo pronajmout třicet jednotek. Když ekonomika zahnívá, je pro všechny nezaměstnané práce na stavbě darem z nebes. Toyota zavřela továrnu už před dvěma lety.

Dvojice z escaladu došla k hloučku mužů, kteří čekali na kafe a vaječné placičky u výdejního vozu. Jednoho z čekajících si vzali stranou. Prohodili s ním několik

slov, žádné emoce, žádný zvýšený hlas. Ti dva z escaldy si muže odvedli za Blok 6, mimo dohled ostatních. Dělník šel krok před muži v botách z hadí kůže – prostě tři chlápci hledající klidné místo, aby si pokecali v soukromí.

Levon je pozoroval z kabiny firemního pickupu. Tomu, že se jedná o služební vozidlo ostražy, nasvědčoval jen maják, přišroubovaný na kapotě. Jinak vypadalo s logem Wiley & Manners Contract Construction na dveřích jako všechna ostatní auta společnosti. S Levonem Cadeem to bylo stejné jako s jeho autem. Co dělá, prozrazoval jen nápis na zádech bundy, oblečené přes košili s límečkem a džíny. Velkými bílými písmeny na něm stálo:

S E C U R I T Y

Nebýt toho nápisu, vypadal by Levon v pracovních botách a firemní kšiltovce spíš jako místní předák.

Na stavbě mu právě končila směna. Hromadami stavebních kvádrů a dřevěných desek procházel celou noc. Ještě jednu černou kávu, pak už padla, cestou domů si možná půjde zaběhat nebo zajde do posilovny.

Lokl si kafe a zadíval se na tři muže směřující od výdejního vozu za nejbližší roh. Toho dělníka znal nebo mu byl přinejmenším povědomý. Mladý kluk. Pracoval tu dobrých šest měsíců, jen co se tady začalo stavět. S východem slunce, po šest dní v týdnu společně s dalšími ilegály vystupoval z autobusu nebo dodávky. Něčí bratr

nebo bratranec. Vždycky samý vtip a smích, ale pracant k pohledání. Podle přízvuku pocházel z Guatemaly.

Trojice zmizela Levonovi z dohledu. Odložil kelímek s kávou do držáku, vystoupil ze silverada a namířil si to k Bloku 6.

Mladík ležel na zemi. *Hombre* se slamákem stál nad ním s nohou na mladíkově hrudníku. Opíral se o pokrčené koleno a cenil na nebožáka zuby.

„Pořád nám dlužíte,“ sykl Slamák s guatemalským přízvukem, stejným, jako měl muž na zemi. Lovili mezi svými, stará známá věc.

„Dlužíme vám leda hovno,“ bránil se muž na zemi. Vysloužil si za to kopanec stříbrně okovanou špičkou boty do ledvin.

„Zaplatili jsme vám. Každý pět tisíc. Naše rodiny zaplatily,“ vyrážel ze sebe a choulil se.

Hyeny.

„To byla jen záloha. Víš, co to slovo znamená? Odteď nám musíte platit každej tejden. Padesát babek.“ Slamák přenesl váhu na pokrčenou nohu. Muž pod ním zachroptěl.

„Ale co když nebude práce?“ zasípál dělník.

„Práce se najde vždycky. Sbírejte melouny. Někomu ho vykurte. Je mi to fuk. Když budete platit, nebudu sem muset chodit znovu.“

Slamák se napřímil a vši silou nakopl muže do žeber. Dělník se bolestí stočil do klubka.

„Pánové, můžu vám být nějak nápomocný?“

Slamák a jeho parťák se otočili. Z ranního stínu, který vrhala třípatrová budova z panelů a překližky, k nim

nevzrušeným krokem přicházel muž, vysoký *gabacho*. Mohutný a šlachovitý bělošský týpek v čistém pracovním oblečení. Na hlavě měl kšiltovku, takže mu nebylo vidět do očí.

„To je soukromý,“ ohradil se Slamák.

„Přesně tak, pane. Jste na soukromém pozemku. Bez pozvání.“ Vysoký běloch se zastavil pár metrů od nich a posunul si kšiltovku z čela. Slamák si hned všiml linií jizev a zhojených šrámů, které se mu táhly nad obočím. Slamák se v Guat City taky párkrát porval, takže dobře věděl, jak vypadá člověk, který už nějakou ránu schytl.

„Musíme tady s pánem něco probrat,“ opáčil s úsměvem.

„Tady přítomný pán pracuje na stavbě. A mojí prací je dohlížet, aby to tak bylo,“ nesouhlasil běloch. Profesionální a zdvořilá odpověď jako od policajta. Jen bez falešného úsměvu. Ten chlap se neusmíval a ani se to nesnažil předstírat.

„Strč si hlavu zpátky do prdele, *bolillo*,“ poradil mu Slamák španělsky a v očích se mu pobaveně zablýsklo. Jeho parťák se dusil smíchy.

„Jestlípak tvoje maminka ví, jak nepěkně se vyjadřuješ?“ odpověděl mu běloch plynulou španělštinou. Nescházel ani guatemalský přízvuk. Sráč.

Slamák sáhl pod cípy košile. Jeho ruka se zastavila, prsty se natáhly a špičkami se dotkly pogumované rukojeti pistole zasunuté za opaskem. Oči přitom nespouštěl z bělochovy pravačky.

Zčistajasna se v *gabachově* ruce zhmotnil hrozivě vypadající černý kvér. Ještě před chvílí byla prázdná. A teď

držel v ruce zbraň a její baziliščí oko neochvějně mířilo na Slamákovo srdce.

„Vy dva budete držet ruce tak, abych na ně viděl, a otočíte se,“ vybídl je Levon a přistoupil k nim. Kývnul hlavou směrem k dělníkovi. Ten se zvedl ze země a zamířil zpátky k výdejnímu vozu. Nejdřív šel pomalu, ale pak se rozeběhl.

Ocelová špička pracovní boty zasáhla jedno pravé koleno po druhém a rázem se dvojice z escadadu válela v prachu. Vyndal zbraně, co měli zastrčené za opasky džín, a odhodil je stranou. Podobně jako jejich oblečení ani ty nebyly laciné, Sig Sauer devítka a Kimber ráže .40 SW. Slamák se pokusil přetočit na bok. Levon mu položil nohu na hubený zadek a dupl. Slamák zakňučel jako štěně a položil obě dlaně zpátky na zem. Levon pokračoval v šacování. Dva vystřelovací nože. Revolver ráže .32 se skrytým kohoutem zastrčený v botě Slamákova parťáka. Klíčky od jejich nablýskaného SUV na kroužku s miniaturní baterkou Maglite. Dvě krabičky cigaret značky Kool. Tlustý svazek použitých pěti-, deseti- a dvacetidolarových bankovek stažený gumičkou, druhý, menší svazek padesátidolarovek sepnutý modrostříbrnou sponou. Draze vypadající zlatá krabička na léky, která chrastila. Podle řidičských průkazů státu Alabama v jejich portmonkách se jednalo o Daniela Eckenroda z Birminghamu a Seana Tobeyho z Huntsville. Podoba Slamáka a jeho parťáka byla zachycená na laminátových kartičkách. Levon zastrčil obě peněženky do kapsy bundy a poodstoupil.

„Teď můžete vstát,“ vyzval je a přešel zpátky do angličtiny.

Slamák zvedl klobouk ze země, oprášil ho a dával si na čas, než si ho ve správném úhlu nasadil na hlavu. Jeho parták kontroloval díru zející v jeho černých džínech. Levon si počkal, až bude mít jejich plnou pozornost.

„Pánové, nastoupíte do vašeho parádního vozítka a vypadnete odsud. Jestli vás tady ještě jednou uvidím, nedopadne to ani pro jednoho z vás dobře.“

„Zavoláš na nás policajty?“ ušklíbl se Slamák.

Levon neodpověděl hned. Významně se rozhlédl po rozkopaném staveništi. Několik strojů v jejich blízkosti nečinně stálo u hlubokých základových jam pro Bloky 10 až 15.

„Na místě, jako je tohle, se najde spousta děr. A každou jámu je potřeba zasypat,“ opáčil a stáhnul si čepici s kšiltem zpátky do čela.

„A co naše peněženky?“ ozval se poprvé ten druhý z dvojice.

„Žádný peněženky jsem neviděl. Ani zbraně,“ prohlásil Levon a hodil Slamákovi klíčky od auta.

Stál a díval se, jak dvojice odchází pryč. Když mu zmizeli z dohledu, sebral zbraně ze země, vyndal z kapsy šátek a zabalil je do něj.

Levon se vrátil k pickupu ve chvíli, kdy escalade v oblaku zvířeného žlutavého prachu zrovna vyjížděl ze staveniště na hlavní silnici.

Mladý dělník byl zpátky v práci. Muž ve výdejním voze vytahoval rolety a vyhlížel ven.

Cestou domů Levon přibrzdil u jednoho z těch zásilkových obchodů s roztomilým názvem. To něco málo přes tři sta dolarů v hotovosti si nechal, zbraně vložil do

obálky s bublinkovou folií a balíček odnesl snědé krásce, která se na něho usmívala za přepážkou.

O dva dny později zástupkyně okresního soudu v Perry otevřela zásilku, která byla opatřena natištěnou etiketou se jménem šerifa. Vytáhla z ní na stůl tři nabitě zbraně a dvě peněženky. Při dalším ohledání našla řidičské průkazy pánů Eckenroda a Tobeyho. Skrze zatavené plastové obaly na ni zíraly podmrčené tváře dvou Latinoameričanů.

GUNNY LEFFERTZ ŘEKL:

„S člověkem můžete vyjebat více způsoby. Ale musíte to udělat buď dostatečně tvrdě, aby na to nikdy nezapomněl, nebo v naprosté tichosti, aby nikdy nezjistil, že jste to byli vy.“

2

Závěrečné zkoušky měla za sebou.

Nechápala, jak je zvládla. Po pravdě řečeno, bylo jí to úplně jedno. Má je za sebou a příští týden má volno.

Společně s kamarádkami vyrazily na tah po hospodách. Šlo o dívky, které potkala v průběhu prvního semestru na univerzitě a se kterými se během prvního ročníku přátelila. Nejdřív obrazily bary poblíž školy a pak se v průběhu noci přesunuly víc na jih, blíž k centru. Několik holek cestou ztratily. Jedna odpadla po příliš mnoha panácích, takže ji další musela dopravit zpátky na kolej. Několik se jich vytratilo s kluky, které znaly z dřívějšíka. Zůstala jen ona a dvě další kámošky. Když dorazily do podniku U Kapitána v Severní Tampě, už měla pocit, že má dost. A nebyl to jen *pocit*.

Bar se nacházel na tom horším konci nákupního centra, kde většina obchodů už měla stažené plechové rolety. Otevřené byly jen prádelny, směnárny a levná večerka. V tuhle hodinu bylo všude pusto a prázdko. U Kapitána panovalo přítmí a uvolněná atmosféra, samí Hispánci nebo jiní cizinci. Páchlo to tam vyčpělým pivem a ze

zadních částí lokálu byla cítit tráva. Místností dunělo techno a nad barem ve tvaru podkovy visely velkoplošné obrazovky, na kterých běžel fotbal.

Trojice vysokoškolaček nikdy nemusela za drink platit. U baru se vždycky našel někdo, kdo je pozval. Ani ho nemusely znát. Pohledem pročešávala přítmí a hledala možného dárce. Bingo. Z čalouněného boxu se na ni usmíval jeden chlapík. Hezoun. Připomínal jí jednu postavu z upírů ságy, kterou pořád dokola sledovala její mladší sestra. Seděl se dvěma dalšími muži, kteří také nebyli k zahození. Přikývl. Než se k němu vydala, dopila sklenici do dna.

Kamarádky se hned daly do řeči s jeho dvěma méně pohlednými společníky a netrvalo dlouho a všichni se dobře bavili. Všichni sice měli přízvuk, ale byli dobře oblečení a nic z nich netáhlo. Všechno platili. Jen mávli rukou na servírku nebo barmana, se kterým se očividně znali. Nevšimla si, že by na stole nechávali peníze. Byli to štamgasti. Hráči.

Zábava a dobrodružství měly své meze, pití zdarma a muchlování bylo nejvíc, kam byla dnes večer ochotná zajít. V Huntsville měla snoubence a neplánovala jejich vztah nějak narušit. Nějaký ten letmý dotek nebo poplácání po zadku přece neznamenaají hned nevěru, ne? Ve vši počestnosti, zlato. Kalhotky zůstanou dneska večer přesně tam, kde jsou. Zítra se vzbudí s kocovinou po koktejlech s tequilou a v puse bude mít jak v polepšovně. Dva advily spláchnou sklenicí pomerančového džusu, dá si sprchu a možná si ještě trochu pospí, a zase bude vzornou slečnou ze Sheffield Park High School. Ale právě teď si tuhle noc užije.

Hezoun byl okouzlující a zábavný. Ani si moc nedovoľoval, a to za ně od chvíle, co si přisedly do boxu, všechno platil. Hýřil vtípem. Dokonce i když se ho zptala, jak se jmenuje, odpověděl jen dalším žertem.

„Jsem Brad Pitt. Ty jsi mě nepoznala?“

Smíchy až zachrochtala. Usmál se a poznamenal, že kdyby věděl, že se nechová jako dáma, nikdy by ji neoslovil. Místo odpovědi se chrochtavě rozesmála ještě víc. Dala si ruku přes pusku a snažila se ty zvuky umlčet dlaní. Taková legrace. Všechno jí najednou připadalo strašně k smíchu až do chvíle, kdy v uších uslyšela svůj vlastní pulz. Přehlušil i zvuky okolní hlasité hudby. Najednou bylo čím dál tím těžší udržet hlavu zpřímá. Pořád byla plně při vědomí, možná jen trochu dezorientovaná, ale všechno vnímala. Zmocnila se jí slabost. Chtěla se postavit, ale nohy ji neposlouchaly. Zapřela se dlaněmi o stůl, aby se lépe zvedla, ale i ruce jí vypověděly službu. Jako hadrová panenka se svezla na desku stolu.

Šeptal jí do ucha. S tím legračním, sexy přízvukem. Slova určená jen jí.

„Znám jedno místo. Někde jinde. Mnohem lepší.“

Chtěla se zasmát, ale už i na to byla příliš slabá.

3

„Ty z Wendy's mám nejradši,“ rozumovala Merry s pusou plnou dvojitého burgeru se sýrem.

„Vážně?“ podivil se Levon.

„Víš proč?“

„To nevím, miláčku.“

„Vede to tam holka. Je to jediný podnik, který patří holce. McDonald. Burger King. Arby. Samí kluci.“

„Arby je kluk?“

„No jasně. Přece by nikdo neříkal holce Arby.“

„No a co Dairy Queen?“

„Jejich burgery jsou hrozný,“ ohradila se Merry. Případ uzavřen – logika devítiletého dítěte je neprůstřelná.

„Tak jo, беру,“ uzavřel Levon a namočil několik hranolků do kalíšku s kečupem, o který se spolu dělili.

„Tati, víš, co jsme měli včera k večeři?“ zeptala se Merry.

„No, hamburgery z Dairy Queen to asi nebyly.“

„Humra,“ nakrčila svůj pihovatý nos Merry.

„Hm. Asi bych se měl přestěhovat k tvým prarodičům.“

„Jsou tak otravný. Jako mouchy,“ zahlásila.

„I s mouchama se dá žít.“

Souhlasně přikývla a znovu se zakousla do cheese-burgeru.

Odvezl ji domů svým deset let starým Chevroletem Avalanche. Seděla na sedadle vedle něj, jednou rukou ji objímal. Naklonila k němu hlavu.

„Proč tě děda nemá rád?“ vyhrkla, aniž by se na něj podívala.

„Víš, on je taky táta, jako já. A tvoje maminka byla jeho malá holčička. Myslel si, že pro ni nejsem dost dobrý.“

Chvilí nad tím přemýšlela.

„Takže to máš takhle, jo?“ Podívala se na něj s otazníkem v očích.

„Co tím myslíš, zlato?“

„Že taky nebudeš mít rád kluka, kterýho si někdy vezmu?“

„Budu ho nenávidět.“

„Ale vždyť ho neznáš,“ široce se usmála.

„To nevadí, zlatíčko. Nenávidím ho už teď.“

„I Kristoffa?“

Kristoffa, hrdinu z Disneyho *Ledového království*, Merry bezmezně obdivovala.

„Toho úplně nejvíc ze všech. Kdybys ho přivedla, udělal bych z něj pádlo ke kánoí,“ řekl vážným hlasem.

Cítil, že se její tělíčko otřásá potlačovaným smíchem.

Pan doktor zaparkoval svoje BMW u vchodu tak, že pro Levonovo auto už nezbylo místo. Jako každý víkend. Zastavil proto u obrubníku. Doktor, Merryin dědeček a jeho tchán, stál na verandě a se zjevným odporem si

prohlížel jeho auto. Čekal na konci cesty vedoucí k domu a zíral na ně brýlemi posazenými na kořeni nosu a s výtiskem nedělních novin v ruce.

„Příští víkend mě zase vyzvedneš?“ ujišťovala se Merry, zatímco se vyprošťovala z jeho objetí.

„To víš, že ano,“ odpověděl jí. Obrovskou rukou jí jemně narovnal neposlušné vlasy.

„Koupíme kytky a doneseme je mamince?“

„To určitě uděláme. Vybereš je ty.“

Klekla si na sedadle a on se natáhl od volantů, aby mu mohla dát pusku na tvář.

„Tak ahoj,“ špitla a vystoupila z auta.

Díval se, jak běží po cestě směrem k dědovi. Ještě než společně přešli přes verandu dovnitř do domu, nemohl si nevšimnout tchánova unaveného výrazu v očích.

Pak Levon odjel. Cestou do bytu se zastavil na hřbitově svatého Kříže a navštívil Merryinu matku.

GUNNY LEFFERTZ ŘEKL:

„Dej tomu čas. Když někoho ztratíš, potřebuješ moře času. Žal je totiž chladnokrevná mrcha. Nemůžeš s ním bojovat. Nemůžeš před ním utéct. Musíš jít jen dál, být o krok před ním a pokusit se ho nechat daleko vzadu. Stejně ti pořád bude šlapat na paty. Časem zeslábne a můžeš ho nechat chodit s tebou. Dopřej si dost času, aby sis zvykl na představu, že ty a ti, které jsi ztratil, kráčíte po stejné cestě a že ta cesta skončí, až když skončíš ty.“

4

„Joe Bob ti vzkazuje, ať se za ním zastavíš,“ zavolala na něj Candy od stolu v jejich kancelářské boudě. Říkali tomu bouda, i když se jednalo o uklizenou kancelář o dvou místnostech, nazdobenou jako v realitce v centru.

Levonovi za chvíli začínala druhá směna.

„Mám jít na ústředí?“

„Nee. Dneska je na stavbě. Prozvoním ho.“ Zmáčkla něco na desce stolu a hlas Joea Boba zaskřehotal z mikrofonu.

„Ano?“

„Pane Wiley, právě přišel Levon Cade,“ oznámila hlasitě.

„Stavím se. Řekněte mu, ať počká venku.“ Mikrofon zmlkl.

Levon vyšel na hrubě opracovaná prkna před boudou. Slunce na zimní obloze stálo nízko a konec směny visel ve vzduchu. Nákladní dodge Joea Boba Wileyho se vynořil zpoza rohu téměř dostavěného Bloku 8. Zastavil na štěrku před kancelářskou boudou. Joe Bob na Levona mávl a naklonil se přes sedadlo spolujezdce, aby mu

otevřel dveře. Levon nasedl. Joe Bob vyjel přes staveniště na příjezdovou cestu a pak směrem na dálnici.

Příchod do práce si odpíchl, takže mu běží plat, a bylo mu tudíž jedno, co šéf chce. Během jízdy Joe Bob mlčel. Vypadal zdrchaně. Zarudlé oči schovával za tmavými skly slunečních brýlí RayBan. Svaly na krku měl napjaté. Joe Bob Wiley platil za místní fotbalovou hvězdu. Z hvězdy ze střední se stal ještě slavnějším ve Wake Forest, ale jen do té doby, než mu jedna nešťastná rána ve druhé sezóně zmasakrovala kloub v pravém koleni tak, že s ním nic nesvedli ani nejlepší chirurgové. Nekulhal, bolelo ho to jen trochu, ale s běháním po hřišti se starouš mohl rozloučit. Z pozice domácí celebrity nastoupil k firmě Manners Contract Builders. Zjistil, že má stavby vlastně rád, a objevil v sobě i talent pro plánování. Za dvacet let se jeho jméno dostalo do názvu společnosti a rozhodoval prakticky o všem. Winston Manners se mezitím usadil na Floridě, věnoval se rybaření a golfu a jen inkasoval měsíční dividendy z prosperujícího podniku.

„Co vlastně pořád děláš?“ ozval se Joe Bob, když přešel střední pruh na jih, kde už nebyl takový provoz.

„Platíte mi patnáct dolarů za hodinu,“ opáčil Levon.

„Platím ti mnohem víc,“ odsekl Joe Bob.

„To je za přesčasy, pane.“

„Jaký kurva přesčasy?! Jdi do háje s přesčasy. Trávíš na stavbě mnohem víc času než já. Někdy si vykazuješ i sedmdesát hodin týdně. Jen o svátcích sis přišel na čtyřmístnou sumu, synku.“

„Kluci mě požádali. Někdy je nás málo, tak zaskočím.“

„To nemáš kde jinde bejt?“

„Ovdověl jsem a moje malá dcerka bydlí s otcem mé ženy.“

„Aha, takže nevíš co s časem?“

„Když jsem v práci, nejsem v průšvihů,“ uzavřel Levon a zadíval se na nekonečnou linii světél aut v protisměru.

„Sloužil jsi v armádě, že?“ nadhodil Joe Bob a podřadil, aby se dostal do pravého odbočujícího pruhu.

„To je pravda.“

„Kde přesně?“

„Byl jsem jedním z těch hodných, pane.“

Joe Bob se štěkavě zasmál. Nešlo to od srdce. Spíš ho to překvapilo, než pobavilo.

Zastavili před Andy's Bunker, podnikem utopeným v husté zeleni mezi Home Depot a Walmartem. Vypadal, že tu stojí už od doby, kdy skončila prohibice. Rovná střecha, obložení z azbestu natřené křiklavě modrou a oranžovou. Cedule slibovala BBQ a ledově vychlazené pivo. Už tu parkovalo několik pickupů.

„Potřebuju pomoc a myslím, že ty seš na to ten pravý. A jsem ochotný ti zaplatit sakra víc než patnáct na hodinu,“ řekl Joe Bob a poposedl si. Mluvil tichým hlasem. Už žádné kecý a chvástání.

„Pane, nic nezákonného dělat nebudu,“ opáčil Levon a zadíval se šéfovi do očí.

„To bych po tobě ani nechtěl. Není to nic nemorálního ani nezákonného.“

Levon čekal.

„Potřebuju, abys mi našel dceru,“ pronesl Joe Bob a otočil se, aby otevřel dveře od auta a před svým spolucestujícím utajil slzy, které mu vhrkly do očí.

GUNNY LEFFERTZ ŘEKL:

*„Mise je čestná, pokud máš srdce a rozum na
stejném místě a výsledek je spravedlivý.“*